

„Нека това поведение да бжде моралното удовлетворение на виновниците на нашето освобождение; нека то да ги утвърждава въ благитѣ имъ намѣрения спрямо насъ и да имъ дава сила и мощь да радятъ и за напрѣдъ за прѣуспѣването на мила та тѣмъ България. Азъ съмъ убѣденъ, че, благодарение именно на това поведение, благородната чѣрта на руската политика отъ 1877 год. нѣма да изчезне, а ще продължава да влияе благотворно върху отношенията между освободители и освободени — и тогава, когато настанатъ изново исторически моменти, въ които ще се пристъпи къмъ рѣшаване на жизнени, сѣдбоносни задачи.

„За сега, опрѣни о великата наша Освободителка, намъ остава само да крѣпнемъ и да чакаме съ спокойствие бждещето.

Въ този духъ на неразривно единение между Русия и България прѣдлагамъ наздравца за тукъ присѣтствующитѣ виновници на освободителното дѣло: въ лицето на Негово Императорско Высочество Великия Князь Николай Николаевичъ — за героитѣ на сабята, а въ лицето на Негово Сиятелство генералъ адютанта графъ Николай Павловичъ Игнатиевъ — за духовнитѣ виновници на нашето освобождение.

„Да живѣятъ! Ура!!!“

Слѣдъ тая рѣчь, скѣпнятъ за паметъта на България — графъ Николай Павловичъ Игнатиевъ — произнесълъ слѣдната знаменателна рѣчь:

„Ваше Императорское Высочество,

„Ваше Королевское Высочество,

„Доблестные сподвижники освободительной войны и братья болгары!

„Собрались мы на торжество освященія храма памятника, воздвигнутаго доброхотными пожертву-